

РЕШЕНИЕ

№ 6619

гр. София, 28.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 14.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **3307** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.86 - чл.92 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. чл.145—чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на А. В. О., родена на 25.03.1976 г. в [населено място], Р. федерация, гражданка на Р. федерация, руския по народност,вероизповедание:православна християнка,семеино положение - разведена,ЛНЧ [ЕГН],срещу Решение №4377/18.03.2024г.,издадено от председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставянето и на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди,че решението е незаконосъобразно поради допуснати при неговото издаване съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалният закон.Според жалбоподателката в нарушение на задълженията си по чл. 75, ал. 2 от ЗУБ,във връзка с чл.35 и чл.36 от АПК административният орган не е преценил всички относими факти, свързани с личното и положение.В жалбата се твърди,че административният орган е игнорирал факта,че жалбоподателката е дългогодишен противник на управлението на П. и по-конкретно на руската инвазия в У..Това е заплаха за нея,тъй като критика срещу военните действия на Русия още от началото на войната е криминализирана,което е дискриминативна мярка по смисъла на чл. 8, ал. 5, т. 3 ЗУБ.Твърди се още,че административният орган е пропуснал да отчете актуалните

данни за положението на опозиционерите и дисидентите в Руската Федерация, съдържащи се в документа на Е. У. А. of Aslum (EUAA). При издаване на Решението е трябвало да се вземе предвид също, че съгласно чл. 8, ал. 6 ЗУБ опасенията от преследване могат да се основават и на дейност, извършена от чужденец след отпътуването му, особено ако се установи, че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в държавата по произход. Също е посочено в жалбата, че по отношение на жалбоподателката е трябвало да се имат предвид разпоредбите на параграфи 82-83 от Насоките на ВКБООН. Жалбоподателката моли съда да отмени решение №4377/18.03.2024г., издадено от председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), със законните последици.

В о.с.з. жалбоподателката А. О. не се явява, представлява от адв. П. редовно упълномощен, който поддържа жалбата на посочените в нея основания, като развива подробни съображения по същество на спора.

Ответникът-председателят на ДАБ при МС, редовно призован, се представлява от юрк.Х., който оспорва жалбата и развива доводи за неоснователност на същата в о.с.з. проведено на 14.05.2024г.

По фактите:

С молба вх.№ РД09-424/09.11.22г./л.102/подадена до ДАБ-МС, А. В. О., [дата на раждане] в [населено място], Р. федерация, гражданка на Р. федерация, е поискала от властите в Република България закрила. Молбата е продиктувана лично от нея, след като и е преведена на разбираем от нея език-руски, без да има възражения по написаното в нея. С регистрационен лист рег. РД09-424/09.11.22г. същата е регистрирана в ДАБ с имена – А. В. О., от женски пол, [дата на раждане] в [населено място], Р. федерация, гражданка на Р. федерация, руския по народност, вероизповедание: православна християнка, семейно положение - разведена, ЛНЧ [ЕГН].

На 09.11.22г. А. О. е получила срещу подпис копие от Указания рег.№ УП21948/09.11.2022г. относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, в превод на езика-"руски", ведно с приложен списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за статут с приемни в ДАБ при МС.

С декларация на основание чл.30, т.3 ЗУБ А. О. е декларирала под наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК, че е родена на 25.03.1976г. в [населено място], Р. федерация, гражданка на Р. федерация, руския по народност.

Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта с референтен номер AFISBR1112C2211090002(рег.№ УП219948/09.11.2022г.) на чужденец с имена А. В. О., от женски пол, [дата на раждане] в [населено място], Р. федерация; дата на снемане на дактилоскопните отпечатъци - 09.11.2022г./л.98/

С декларация А. О. е декларирала, че е съгласна да бъде обработвана информация

относно личните и данни,които са необходими в производството за предоставяне на международна закрила и администраторът на лични данни има право на достъп до тях.Декларацията и е преведена на руски език,разбрала е съдържанието ѝ, и е подписала доброволно.

С протокол рег.№УП21948/07.03.2023г. е удостоверено провеждане на интервю с А. О.,от интервюиращия орган на ДАБ–МС А. В. на 07.03.2023г. от 10.00 ч. до 12.16ч.В началото и е разяснено,че основната му цел е да се изяснят причините,поради които е напуснала страната си и е подала молба за закрила в Република България.Уведомена е,че за представянето на неверни данни или умишлено заблуждаване на служебно лице,носи наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК. А. О. е предупредена,че на това интервю ще бъде направен аудио-запис.Изразила е съгласие в него да участва,като преводач от езика руски Т. Н. и е потвърдила,че разбира добре смисъла на думите в превод от този преводач.Запитана съществуват ли пречки от здравословен и психичен характер,заради които интервюто да не може да се проведе, е отговорила, че се чувства добре.Потвърдила е данните,съобщени при попълване на регистрационния лист.Заявява,че е руския по произход,не е имал етнически проблеми.Заявява,че напуснала Русия на през месец юни-юли 2022г. легално със самолет до А.. Твърди че имала приятел в А., и го посетила сама, без сина си.От там заминала легално за Ч. на 01.08.2022 г. и останала до 25.10.2022г.Там пребивавала заедно с приятеля ѝ,който е гражданин на А.,но живеел легално в Ч..След което пристигнала в България с българска виза „С“ - издадена през месец юни 2022г.,чрез туристическа агенция в [населено място].След пристигането ѝ в страна през месец октомври 2022г. не е напускала Република България.

А. О. заявява,че не е имал проблеми заради етническата си и религиозна принадлежност.Не е имала проблеми с официалните власти в страната си на произход. Твърди,че е членувала в политическа партия „Съюз Правох С." – но не знае дали не е активна или вече не съществува т.к. през 2008г., е убит лидерът и Б. Н.. Това била основната опозиционна партия на президента.Твърди още че не е заемала длъжност в партията,но имала членска карта,като била член до 2008г. Дейността, която извършвала за партията,била свързана със събирането на подписи за партията на Б. Н.,подписката била за избирането на И. Х. за президент през 2008 г.

Жалбоподателката твърди,че също така участвала, до 2002-2003г. в още една организация „Антифашисткое молодежное действие"-целите на организацията били противодействие на фашистката и националистическата пропаганда в Русия,като организацията получила финансиране от международен фонд.Била в тази организация около 2-3 години,същата имала голяма гласност,била и политически обвързана - имало депутати, които поддържали организацията,но към 2002-2003г. дейността и затихнала.Твърди още в интервюто си ,че тази организация била в М. и в [населено място] имало само филиал на същата.Твърди,също че е подала документи за членство в организацията "За Свободна Русия" т.к. желае свободно да изразява мнението си в България и Русия.

А. О. твърди,че не е била арестувана и/или осъждана,както в Русия, така и в друга държава.Не е била жертва на насилие и към нея лично не са били отправяни

заплахи. Не е била и член на въоръжена групировка.

Протокол рег. №УП21948/07.03.2023г./л.66-69/ е подписан с това съдържание от интервюиращия орган на ДАБ-МС, провел интервюто, участвалия в него преводач и А.О., която е потвърдила, че текстът и е бил преведен на разбираем от нея език – „руски“, не са съществували комуникативни пречки по време на интервюто, добре разбира смисъла на написаното и няма възражения по него.

По административната преписка е приобщена справка от Дирекция „Международна дейност“ на ДА–МС, относно актуалната обстановка в Русия/л.18-42/. В писмо рег. №УП21948/25.11.2022г. от ДАНС е дадено писмено становище без възражение за предоставяне на закрила по подадената молба от А. О., като е посочено изрично, че същата не е заплаха за националната сигурност. Със становище рег. №УП21948/15.01.2024г. на Н. С.– младши експерт РПЦ-С./л.42/ е предложено за А. О. да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С оспореното решение №4377/18.03.2024г. на председателя на ДАБ на А. О., на основание чл.8 и чл.9, вр. чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Извършен е анализ на обстановката в Русия въз основа на приобщена към преписката справка на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ-МС и в контекста на разширенията, дадени в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 г. относно тълкуването на чл.15, б.”в” от Директива 2004/83/ЕО.

В хода на делото ответникът допълни административната преписка със справка вх. №ЦУ933/22.03.2024г./л.184/на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ с актуализирана информация по първоначално приобщената справка на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ относно актуалното положение в Русия.

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14-дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Решението е връчено на жалбоподателката на 25.03.2024г./л.16 /, а жалбата е депозирана на 28.03.2024г. чрез ДАБ.

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

А. В. О. е чужденец по § 1, т.1 от ДР на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по

Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На А. В. О. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената нейната молба до председателя на ДАБ с искане по чл.59, ал.2 ЗУБ към властите на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за А. В. О. се явява образувано с регистрирането на нейна молба.Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел III ЗУБ, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и 4 ЗУБ на А. В. О. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение № 4377/18.03.2023г. е издадено в писмена форма – чл.9, ал.1 от Директива 2013/32/ЕС;мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата – чл.59, ал.1 и ал.2, т.4 АПК вр. чл.9, ал.2, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС.Съгласно чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ са обсъдени, както личното положение на молителката за международна закрила, така и ситуацията в държавата и по произход по § 1, т.9 от ДР на ЗУБ.

Съгласно чл.8, ал.1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец,който поради основателни притеснения от преследване, основани раса, религия,националност,политическо мнение и/или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В жалбата се сочи,че административният орган не е разгледал всички относими факти по случая съобразно разпоредбите на чл.35-36 от АПК.

Настоящият съдебен състав приема възражението за неоснователно. Органът е извършил всички необходимите процесуални действия спазвайки разпоредбите на чл. 35 и чл. 36, ал. 3 от АПК ,като е изяснил релевантните факти по повод депозираната молба от А.О..В решението е направен анализ на ситуацията в Русия както и личната бежанска история на молителката.Отказът за предоставяне международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно причините за напускане на Руската федерация от търсещото закрила лице и липсата на данни за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, основано на раса,религия,националност,принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, за упражнявано физическо насилие и репресии.Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ.В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материално-правни предпоставки, като изложените съображения по мнение на настоящия съдебен състав са достатъчни за извършване на съдебната проверка за законосъобразност на административният акт, поради което доводите на жалбоподателката за допуснато при издаване на обжалваното решение съществено процесуално нарушение, изразено в липса на мотиви, са неоснователни.

По приложение на материалният закон.

А. В. О. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното.

В качеството и на руска гражданка, която пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, намиращ се извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл.2, б.“д“ от Директива 2011/95/ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967г. Декларираните от А. В. О. при регистрацията по чл.61, ал.2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл.4, ал.1 от Директива 2011/95/ЕС в подкрепа на молбата и за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата за произход - чл.4, ал.3, б.“а“ от Директива 2011/95/ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо нея преследване - чл.4, ал.3, б.“б“ от Директива 2011/95/ЕС. Заявленията на А. В. О. пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното и положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснала Русия, защото е била преследвана, в т.ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл.4, ал.3, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС.

В случая, А. В. О. се позовава именно на нормата на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ/като цитира чл.82 и чл.83 от ВКБООН/, като видно от проведеното интервю, към момента в който е напуснала страната не е бил заплашвана, не и е било оказвано насилие, не е била задържана или арестувана, не е било възбуждано срещу нея съдебно дело и не е бил осъждана в Русия. Тя е напуснала страната легално, като първоначално е отпътувала за А. и Ч., след което е пристигнала легално в Р.България. Една от причините, на която се позовава жалбоподателката е, че има различна гражданска позиция относно войната с У. и членството и в политическо движение което е опозиционно на властта в Русия.

В тази връзка настоящият състав следва да посочи следното: С решение (решение на Съда на ЕС от 12 януари 2023 г., *Migrācijas departamentas*, C-280/21, т. 26 и т.27) е тълкувал Директива 2011/95. Съгласно член 10, параграф 1, буква д) от Директива 2011/95 понятието „политическо мнение“ обхваща по-специално мнение, идеи или убеждения по въпроси, свързани с потенциалните субекти на преследване, посочени в член 6, както и с техните политики или методи, независимо дали мнението, идеите или убежденията са били изразени в действия на молителя“. Понятието трябва да се тълкува широко и може да обхване всяко мнение или въпрос по отношение на държавния апарат, правителството, обществото или политиката, независимо каква сила има или колко е вкоренено у молителя. От значение при преценката за преследване е не толкова какви са личните мотиви на молителя, а дали субектите на преследване считат мнението, идеите или убежденията за политически. Настоящият състав следва да отбележи също, че Директивата не предписва стандарта на доказване, който се изисква, за да може опасенията да бъдат считани за „основателни“. В решението си по делото СЕС/от 5 септември 2012 C-71/11 и C-99/11/пояснява, че когато преценяват дали молителят има основателни опасения от преследване, компетентните органи следва да определят дали установените обстоятелства представляват или не заплаха, поради която съответното лице може с основание да се опасява с оглед на личното си

положение, че действително спрямо него ще бъдат извършени актове на преследване. Директивата предоставя закрила не само на лица, които действително са били преследвани, но и на лица, които са изложени на опасност от преследване. Молителката се притеснява от възможността да бъде наказана за опозиционна дейност, но тези опасения са хипотетични и не обосновава автоматично наличието на реална заплаха от преследване. Първо тя е членувала в политически партии които отдавна са прекратили дейността си още през 2003г. и 2008г., като спрямо нея не са били предприети никакви действия от официалните власти на Русия за тази и дейност. Второ от приложеното удостоверение, че А. О. е член на сдружението „За свободна Русия“, не може автоматично да се изведе извод, че спрямо нея ще бъдат извършени актове на преследване като съдът констатира, че самото удостоверение е за лице с две имена. Също от приложената по делото справка с вх. № ЦУ - 933/22.03.2024г., изготвена от директора на дирекция "Международна дейност" е посочено също, че в доклад на британския Н. О. в Русия някои опозиционни партии са одобрени от К. (т.нар. "системна" опозиция), а други не са ("несистемна" опозиция). Опонентите на официалния режим, както от системни, така и на несистемни партии, могат да привлекат неблагоприятно внимание от страна на държавата, като представители на "несистемните" опозиционни партии и лица, заемащи по-високо йерархично ниво, са изложени на по-голям риск. Опозиционните политици и активисти често са обект на изфабрикувани наказателни дела и други форми на административен тормоз, предназначени да попречат на участието им в политическия процес. Провеждането на публични демонстрации, които не са политически чувствителни, може да бъде разрешено. Законите в Русия предвиждат свобода на събранията, но местните власти ограничават това право. Хипотетичните твърдения на жалбоподателката, че може да бъде наказана за опозиционна дейност не са достатъчни, за да се направи извод, че трябва да и бъде предоставен статут на бежанец, в т. ч. и международна закрила, тъй като тази хипотетичната вероятност да бъде наказана, не обосновава автоматично наличието на реална заплаха от преследване. Освен посоченото удостоверение което съдът не кредитира т.к. е само с две имена на името на А. О., същата не представя документи с които да докаже, че член на политическа партия спрямо които членове правителството на Русия е предприело мерки на репресии посочени по-горе и самата тя да е била преследвана или е участвала в антиправителствени протести. Обосновано и правилно ответният национален административен орган е счел, че деклариранията от А. В. О. причина да напусне Русия е личен и е извън обхвата по ЗУБ, касаещ разпоредбата на чл.8.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1, 2 и 3 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл.2, б."е" вр. чл.15, б."а", „б“ и “в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиване, то той

би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ („real risk“) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рисковете, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ („serious harm“) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права. В решението си административният орган е приел, че за **А. В. О.** не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ/л. 14-16/Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка №ЦУ-452/23.01.2024 г. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ, информацията относно Русия, като е приел, че Русия разполага с централизирана, авторитарна политическа система, доминирана от президента-пост, понастоящем заеман от В. П. Двукамарното Федерално събрание се състои от пряко избираема долна камара и назначаема горна камара, като и двете не разполагат с независимост от изпълнителната власт. Достигнал е до заключение, че не е налице информацията, която да сочи за влошаване на обстановката в там, достигаща границите на безогледното насилие, породено от въоръжен конфликт или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжените групировки. Липсата на прозрачност при провеждане на избори в Русия, върховенство на закона и също така взимайки се предвид събраните по преписката доказателства, може да се направи единственият възможен извод, а именно, че цялостната оценка на ситуацията в страната въз основа на общоприетите критерии и дефиниции не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт, както е отбелязано и по-горе такъв в Русия не съществува. С Решение от 30.01.2014 г. на СЕС, по дело С-285/12 е дадено тълкуване на член 15, б. "в" от Директива 2004/83, вр. член 2, б. "д" от същата, предполагащо по-свободно приложение и позоваване на понятието "въоръжен конфликт". Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. В настоящия случай не е установено, по отношение на жалбоподателката да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на Руската федерация. Следователно не следва да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си на произход, чужденецът би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т.

3 от ЗУБ.От събраните по делото писмени доказателства, включително от заявеното от кандидата за закрила в проведеното интервю може да се направи извода, че същия няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса,религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание.Налага се изводът, че при вземане на своето решение административният орган правилно е приложил закона и не е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, което да представлява основание за отмяна на обжалвания акт.

От жалбоподателката не се твърди и по делото не се установява, на член от неговото семейство да е предоставен статут на бежанец, поради което спрямо нея не намира приложение и нормата на чл. 9, ал. 6 от ЗУБ.

Материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на **А. В. О.** за предоставяне на международна закрила , не противоречи на чл.8, ал.1 и 9, чл.9, ал.1, 6 и 8, чл.13, ал.1, т.1, т.12 и т.14 ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011/95/ЕС.По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение №4377/18.03.2024г.за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл.146, т.1 – 5 АПК вр. чл.91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и такава следва да се отхвърли съгласно чл.172, ал.2, пр.4 АПК вр. чл.91 ЗУБ.

Водим от горното, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Първо отделение, 34 състав,**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **А. В. О.**, [дата на раждане] в [населено място],Р. федерация,гражданка на Р. федерация, Л.,срещу Решение №4377/18.03.2024г.,издадено от председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС),с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ и е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: